

V této práci se pokusíme nastínit a objasnit souvislosti kukského panství a jeho zakladatele, velikána českého barokního období, a to hned z několika důvodů. O pestré škále nejrůznějších okruhů umění, jež tryskala z mimořádné aktivity Františka Antonína hraběte Sporcka (1662-1738), bylo napsáno nespočet článků, statí, drobných i rozsáhlých knih a vydány řady průvodců či obrazových publikací, v nichž osoba a topos jeho panství hraje v rámci tvorby vrcholného baroka podle charakteru někde jen dílčí, jindy zase dominantní roli.

Lze se domnívat, že ač přes všechnu svojí bohatost a různorodost literatury, týkající se tohoto tématu, jsou některé zdroje zastaralé a nebo je jejich řešení značně nesoustavné, zaměřující se až někdy přímočaře pouze na jedno odvětví už tak bohaté Sporckovy činnosti. Nelze říci, že by česká historiografie věnovala postavě Sporcka a jeho okolí málo zájmu, ale důkladného monografického zpracování se mu dostalo poměrně pozdě a to z iniciativy rakouského historika Heinricha Benedictai, který zpracoval rozsáhlý vídeňský materiál a využil Sporckovy korespondence v knihách konceptů, uložených v Praze. Na českém poli se o osvětlení sporckovské problematiky pokusil například Jaroslav Vlčekii ve studii o Sporckovi jako jansenistovi, snad nejvíce si obtíže uvědomil Fabián Slabýiii nebo Pavel Preissiv, který zpracoval tuto tematiku velice originálně a sebejistě. Nutno podotknout, že k jeho reedici Boje s dvouhlavou saní lze již v tuto chvíli jen velice těžce přidat materiál, jež by čtenáře nenudil svou přímočarostí. Nejnovějším přínosem je potom práce Jiřího Šerých z roku 2007. Takto bychom mohli ve výčtu badatelů a historiků, kteří se více či méně Sporckem zabývali, pokračovat, ale je nutné si uvědomit, že ne všechny historické zdroje po důkladném seznámení s touto tematikou mohou nabýt ve čtenářově mysli hodnověrnosti a historické faktografičnosti.